ആധുനികതാവാദം സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ

ഡോ.എം.ആർ. രാജേഷ്

അസ്സിസ്സൻറ് പ്രൊഫസ്സർ, മലയാളവിഭാഗം, കേരളവർമ്മകോളേജ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാഹിത്യരചനകളെ വേർതിരിച്ചെടുത്ത് കാലക്രമത്തിലാക്കി പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളായി കാനോനീകരിച്ച്, ഇസങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. സവിശേഷ പഠന മേഖലയും സങ്കല്പനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുള്ള വിജ്ഞാന മേഖലയായി ഇത് വികസിക്കുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ ആഖ്യാനമായി കണ്ട് അതിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകങ്ങളെ സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം പഠന വിധേയമാക്കുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളെ സാധ്യമാക്കിയ ആധുനികതയെയും കലാ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായ ആധുനികതാ വാദത്തെയും ഈ പ്രബന്ധം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: ആധുനികത–ആധുനികതാവാദം–വിജ്ഞാന മേഖല–സാഹിതീയത–അത്യാധുനികർ

സാഹിത്യചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആധുനികതാവാദം (Modernism) എങ്ങനെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധം അന്വേഷിക്കുന്നത്. സാഹിത്യരചനകളെ വേർതിരിച്ചെടുത്ത് കാലക്രമത്തിലാക്കി, പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളായി, കാനോനീകരിച്ച്, ഇസങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. ഉപാദാനവിവരണവും ക്രോഡീകരണവും വിമർശനവുമെല്ലാം ഇതിൽ കാണാം. ഇത്തരത്തിൽ എത്തുമ്പോഴാണ് സവിശേഷ പഠനമേഖലയും സങ്കൽപ്പനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുള്ള വിജ്ഞാന മേഖലയായി (Discipline) ഇത് വികസിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിജ്ഞാന മേഖലയാണ്. സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളെ സംവാദാത്മകവും വിമർശനാത്മകവുമാക്കുന്നു. "സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയത്തിൻറെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം സാഹിത്യത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുക എന്നതാണ്. മറ്റെല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകൾക്കും എന്നപോലെ തനതായ പഠനമേഖലയും രീതിശാസ്ത്രവും സിദ്ധാന്തങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിനും ഉണ്ട്. അതിനുമപ്പുറം സാഹിത്യമെന്ത് എന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള പ്രതികരണമാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം. സാഹിത്യത്തെ ധൈഷണികതയുടെ ഭാഗമായിക്കണ്ട് സാഹിത്യവിനിമയത്തെ ധൈഷണിക വ്യാപാരമായി വിവരിക്കാറുണ്ട്. അർത്ഥത്തിലും രൂപത്തിലുമാണ് ഈ സമീപനത്തിൻറെ ഊന്നൽ. സത്യബോധനമെന്നതിനേക്കാൾ സൗന്ദര്യബോധനമാണ് ഇവിടെ സാഹിത്യത്തിൻറെ ലക്ഷ്യം. രൂപത്തിനും പ്രചരണത്തിനും ഇക്കൂട്ടർ പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുന്നു. സാഹിതീയതയിലൂന്നുന്ന സമീപനം എന്നു വേണമെങ്കിൽ വിളിക്കാം. (സ്കറിയ സക്കറിയ : 2015 : 2803). ഇങ്ങനെ നിരവധി സമീപന രീതികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയെല്ലാം സാഹിത്യത്തിലെ പുതുവഴികൾ നേടാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ്. സ്വത്വപരിണാമവും അധികാരവും പ്രതിനിധാനവുമെല്ലാം ഇവിടെ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്നു.

"സാഹിത്യചരിത്രത്തിൻറെ താത്ത്വികാടിത്തറയെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല, സാഹിത്യചരിത്ര രചന സാധ്യമാണോ എന്നു തന്നെ സന്ദേഹിക്കുന്നവരുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രം എന്ന പേരിൽ പ്രകാശിതമായിട്ടുള്ള രചനകളിൽ ഏറിയ കൂറും സമൂഹത്തിൻറെ ചരിത്രമോ, സാഹിത്യകൃതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ചിന്തയുടെ ചരിത്രമോ ആണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഏതാനും സാഹിത്യകൃതികളുടെ വിലയിരുത്തൽ ഏറെക്കുറെ കാലാനുക്രമമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്." (രഘുനാഥൻ.ആർ, 1994: 7) ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രവും ഓരോ ആഖ്യാനങ്ങൾ. അവയ്ക്ക് പല തരത്തിലുള്ള വീക്ഷണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടാകാം.

സാഹിത്യം എന്ത്, ഏവ, എങ്ങനെ, രൂപം, ഭാവം, പ്രസ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിരവധി ചോദ്യങ്ങളെയാണല്ലോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവേ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഇത് ഒരു തരത്തിലുള്ള ആവിഷ്കരണം മാത്രമാണ്. അതിനാൽ ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രവും ഓരോരോ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. സാഹിത്യത്തിലെ പരസ്പര ബന്ധങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞ്

വിശകലനം ചെയ്യുവാനാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം ശ്രമിക്കുന്നത്. രചന, രചയിതാക്കൾ, കാലം എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ കൂട്ടിയിണക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഉപാദാനങ്ങളെ വിവരിച്ച് ചിട്ടപ്പെടുത്തി വിജ്ഞാനമുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രീതിയാണ് എല്ലാ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും ചെയ്യുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഇത്തരത്തിലുള്ള അടുക്കലുകളെ, ഇഴപിരിച്ച് വിശദീകരിക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്.

ചരിത്രം ഒരു ആധുനിക വിജ്ഞാനപദ്ധതിയാണെന്നതുപോലെ തന്നെയാണ് സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയവും. മൗലികത, സമഗ്രത, വസ്തുനിഷ്ഠത തുടങ്ങിയവ ഏതൊരു ആധുനിക ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിലും കാണാവുന്നതാണ്. സമൂഹം രേഖീയമായി പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നുള്ള ആധുനികയുക്തി തന്നെയാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രനിർമ്മിതിയേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. വർത്തമാന സാഹിത്യം 'ശ്രേഷ്ഠ'മാക്കാൻ ഭൂതകാല സാഹിത്യത്തെ വർഗ്ഗീകരിക്കുന്ന രീതിയും ഇവിടെ കാണാം. ഭാവികാലത്തേക്ക് നീളുന്ന സന്ദിഗ്ദതകളും, ചോദ്യങ്ങളും, നിർദ്ദേശങ്ങളും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വച്ചു. സാഹിത്യചരിത്രത്തെ ആഖ്യാനമായി കണ്ട് അതിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകങ്ങളെ സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം പഠനവിധേയമാക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സാധ്യമാക്കിയ ആധുനികതയേയും (Modernity) കലാസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായ (ism) ആധുനികതാവാദത്തേയും (Modernism) വിശകലനം ചെയ്യാം.

ആധുനികതയും ആധുനികതാവാദവും

പരമ്പരാഗത മൂല്യങ്ങൾക്ക് ഏതിരായി നിൽക്കുന്ന പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ആധുനികത എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. പഴയലോക ക്രമത്തിൽ നിന്നുള്ള മാറ്റമായും ഇതു അറിയപ്പെട്ടു. പാരമ്പര്യത്തിനെതിരായി പുതിയ സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, സാംസ്കാരിക ലോകക്രമം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നതാണ് ആധുനികതയെന്നും പറയാം. ആധുനികതയ്ക്ക് വ്യത്യസ്തമാർന്ന നിരവധി വഴികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കാണാം. പതിനഞ്ച്, പതിനാറ് നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ യൂറോപ്യൻ നവോത്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ആധുനികതയുടെ തുടക്കം പറയാമെങ്കിലും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽക്കാണ് ഇതിനു സ്വീകാര്യത വരുന്നതെന്നു പറയാം. പഴയതിൽ നിന്നും പുതിയതിലേക്കുള്ള മാറ്റമായി സ്വന്തം കാലഘട്ടത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ മാറി വരുന്ന സമൂഹങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമായി ആധുനികതയെ ജൂർഗൻ ഹേബർമാസ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

“വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയും നാഗരികതയിലൂടെയും വന്നു ചേരുന്ന മാനസിക വൈപുല്യവും, സാംസ്കാരിക ഔന്നിത്യവും, ഹൃദയവിശാലതയും, സാർവ്വലൗകിക വീക്ഷണവും മറ്റുമാണ് ആധുനികതയുടെ ലക്ഷണങ്ങളായി പലപ്പോഴും പറയാറ്. സങ്കുചിതമായ ലിംഗ - ജാതി - മത - വർഗ്ഗ - വർണ്ണ - ദേശ ബോധങ്ങളിൽനിന്നു മനുഷ്യനെ മോചിപ്പിച്ച് ഉദാത്തമായ വിശ്വമാനവ സങ്കല്പത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ് ആധുനികതയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമായി പറയുക”യെന്നാണ് പി.വി.രവീന്ദ്രൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. (പി.പി.രവീന്ദ്രൻ:2017:25) എന്തായാലും പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നു വേറിട്ട് നിൽക്കുന്ന പുതിയ മൂല്യങ്ങളും ബന്ധങ്ങളുമാണ് ആധുനികതയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ ദർശനം, യുക്തിബോധം, നാഗരികചിന്ത, വ്യവസായ സംസ്കാരം, സാർവ്വലൗകീക വീക്ഷണം, ജനാധിപത്യ - മതേതരത്വ ബോധം, മാനവികത, രേഖീയ പുരോഗതി എന്നിവയൊക്കെ ആധുനികതയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി കൂട്ടിചേർക്കുന്നുണ്ട്.

ആധുനികത (Modernity) എന്ന സങ്കല്പനം ചരിത്രപരമായി വ്യത്യസ്ത വിവക്ഷകളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടോടെ യൂറോപ്പിൽ വികസിക്കുന്ന ജ്ഞാനോദയ കാലഘട്ടത്തോടെയാണ് ആധുനികത രൂപപ്പെട്ടതെന്ന് ഇന്നു പൊതുവെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ശാസ്ത്രീയ യുക്തി, വസ്തുനിഷ്ഠത, മാനവികത എന്നിവയിലെല്ലാം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തികൊണ്ട് വളർന്നു വന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തെയാണ് ആധുനികത എന്നു പറയുന്നത്. ജാതി ജന്മിനാടുവാഴിത്ത കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും ജനാധിപത്യ മതേതരത്വ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസായ കാലഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റമായാണ് കേരളത്തിൽ ആധുനികത ഇന്നു വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ജാതി വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് മുതലാളിത്ത ലോകത്തിലേക്ക് വ്യക്തിയെ വിമോചിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഇവിടെ ഇക്കാലത്ത് നടക്കുന്നു. വ്യക്തിയ്ക്ക് യുക്തിചിന്തയിലൂടെ സമൂഹത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും പൗരാണിക മിത്തുകളെയും പൊട്ടിച്ചെറിയാനും വിമർശിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു. കേരളീയ ആധുനികത രൂപപ്പെടുന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ അവസാനത്തോടെയാണെന്ന് പറയാം. കോളനീകരണം, അച്ചടി, മുതലാളിത്തം, ദേശരാഷ്ട്രം, വ്യവസായം, ശാസ്ത്രീയത എന്നീ നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കേരളീയ ആധുനികതയുടെ നിർമ്മിതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ കീഴാളമായ നിരവധി ജ്ഞാനസങ്കല്പങ്ങൾ കേരളീയ ആധുനികതയെ

വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചാർവാകമതത്തിൻറെയും, ജൈനബൗദ്ധചിന്തകളുടേയും, മറ്റു ദ്രാവിഡ വിശ്വാസങ്ങളുടെയുമെല്ലാം ബൗദ്ധികപരിസരത്തിനകത്താണ് കേരളീയ ആധുനികത വികസിച്ചതെന്നു സാരം.

മലയാള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ആധുനികത (Modernism), ആധുനികതാവാദം (Modernism) എന്നിവ ധാരാളം ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും തെറ്റിദ്ധാരണകളും ഉണ്ടാക്കും വിധത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആധുനികത എന്നത് കാലഘട്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആധുനികതാവാദമെന്നത് സാഹിത്യകലാ പ്രവണതകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരമാണ് യൂറോപ്പിൽ കലാസാഹിത്യങ്ങളിൽ ആധുനികതാവാദം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിൽ അറുപതുകളോടെ ചിത്രകലയിലും കവിതയിലും പിന്നീട് നോവൽ അടക്കമുള്ള മറ്റു സാഹിത്യകലകളിലുമാണ് ആധുനികതാവാദം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. നെഹ്റുവിയൻ രാഷ്ട്രപുരോഗതിയിലുള്ള അവിശ്വാസം, ആധുനിക നഗരവത്കരണം, തൊഴിൽ തേടിയുള്ള പ്രവാസജീവിതം, അഴിമതിയും ഭരണകൂടപീഡനങ്ങളും, അടിയന്തിരാവസ്ഥ, ഇടതുചിന്തകളിലുണ്ടായ മാറ്റം, ആധുനിക വ്യക്തിത്വത്തിൻറെ ശൈഥില്യം എന്നിവയൊക്കെയാകാം സാഹിത്യത്തിലും കലയിലുമെല്ലാം ആധുനികതാവാദം രൂപപ്പെടാനുള്ള കാരണം. കൂടാതെ ആധുനികത മുന്നോട്ടുവച്ച ജ്ഞാന സങ്കല്പങ്ങളോടുള്ള വിച്ഛേദം തുടങ്ങുന്നത് ആധുനികതാവാദ കലാസാഹിത്യങ്ങളിലാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. മലയാള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ആധുനികതാവാദമെന്ന സങ്കല്പനം എങ്ങനെയാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് വിശകലനം ചെയ്യുവാനാണ് ഈ പ്രബന്ധം ശ്രമിക്കുന്നത്.

ആധുനികതാവാദം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ

എം.അച്യുതൻ രചിച്ച 'ചെറുകഥ ഇന്നലെ, ഇന്ന്'(1973) എന്ന സാഹിത്യചരിത്രത്തിൻറെ നാലാം ഭാഗത്ത് 'ആധുനികർ', അഞ്ചാം ഭാഗത്ത് 'അത്യാധുനികന്മാർ' എന്നിങ്ങനെ തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തിരിവുകൾ തന്നെ ഇന്ന് നിലനിൽക്കുന്നതല്ലായെന്ന് അറിയാവുന്നതാണ്. "കഥാസാഹിത്യത്തിൽ ആധുനികതയുടെ ആദ്യഘട്ടം മൂന്നാംതലമുറക്കാരായ പത്മനാഭൻറെയും എം.ടിയുടേയും മറ്റും കഥകളിൽ തുടങ്ങുന്നു. കാക്കനാടൻ തൊട്ടുള്ള നാലാം തലമുറക്കാരിലാണ് ആധുനികതയുടെ ദ്വിതീയഘട്ടത്തിൻറെ വ്യതിരിക്തധർമ്മങ്ങൾ കാണുന്നത്." (പുറം - 287) ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിലെ ആധുനികതാവാദ എഴുത്തുകാരായാണ് കാക്കനാടൻ തൊട്ടിങ്ങോട്ട് ഉള്ള എഴുത്തുകാരെ കാണുന്നത്. ആധുനിക എഴുത്തുകാരെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ

വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ജീവിതം അനുഭവിപ്പിക്കുക, മാനസിക ജീവിതത്തെ എല്ലാ തുടിപ്പുകളോടും കൂടി ആവിഷ്ക്കരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയാണ്. ഇവിടെയെല്ലാം ആധുനികതയെ പുതുതാക്കുക, നവീകരിക്കുക എന്ന അർത്ഥമാണ് എം.അച്യുതൻ കൊടുക്കുന്നത്. വേറൊരു ഉദാഹരണം നോക്കുക. “മലയാള ചെറുകഥയെ ആധുനികീകരിച്ച മൂന്നാം തലമുറക്കാരിൽ ആദ്യകഥാകാരൻ ടി.പത്മനാഭനാണ്. ഈ യുവാവ് നമ്മുടെ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ പുതിയ പാത വെട്ടിത്തെളിച്ചു. (പുറം-302) പുതിയവഴി തുറക്കുന്നതിനെയാണ് ‘ആധുനികീകരിക്കുക’ എന്നു പറയുന്നത്.

“കാക്കനാടൻ, ഒ.വി.വിജയൻ, സക്കറിയ, എം.പി.നാരായണപിള്ള, എം. മുകുന്ദൻ, സേതു തുടങ്ങിയ നാലാം തലമുറക്കാർ, പത്മനാഭനും എം.ടി.യും മറ്റും കൊണ്ടുവന്നെത്തിച്ചിടത്തു നിന്ന് മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൻറെ വർത്തമാനകാല നിലവാരത്തിലേക്കു നയിച്ചിരിക്കുന്നു... ഈ പുതിയ തലമുറക്കാർ കഥാസാഹിത്യത്തെ അദൃഷ്ടപൂർവ്വങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളുടേയും ആശയങ്ങളുടേയും നൂതനോജസ്സു നൽകി ആക്രാമകമായ ഒരു ശക്തിയാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്ന അനുഭവവേദ്യമായ സത്യമാണ് മുഖ്യപ്രമാണം” (പുറം - 373) ഭൂതകാലത്തെ ക്രമബദ്ധമാക്കി അടുക്കിവെച്ച് വർത്തമാനത്തെ പുരോഗതിയുടെ കാലമാക്കി ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ചരിത്രരചനാരീതിയാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ഈ സാഹിത്യചരിത്രമെഴുതിയ കാലഘട്ടത്തിലെ കഥകളെ മഹത്വവൽക്കരിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ‘അത്യാധുനികന്മാർ‘ എന്ന ഭാഗത്ത് ഇത് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ കഥകളിൽ വൈയക്തികതയുടെ അതിപ്രസരവും സാമൂഹികലക്ഷ്യരാഹിത്യവും ദുർഗ്രഹതയും യൂറോപ്യൻ അസ്തിത്വചിന്തകളുടെ അടിമത്തവും കാണാമെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അത്യാധുനികമാർ ചെറുകഥയിൽ പുതിയരൂപഭാവങ്ങൾ കൊണ്ട് ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇത്തരം കഥകൾ അകന്നും മാറുകയാണുണ്ടായതെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചൂണ്ടികാട്ടുന്നു.

ഡോ.കെ.എം.തരകൻറെ ‘മലയാള നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രം’ (1978) എന്ന കൃതിയിൽ ഭാഗം നാലിലാണ് ആധുനികതയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. നൂതനവിഭജനക്രമം’ കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ആധുനികതയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളെ കുറിച്ച് പറയുന്നത്. എം.ടി. വാസുദേവൻനായർ തുടങ്ങിയുള്ള എഴുത്തുകാരെ കുറിച്ചാണ് ഈ ഭാഗത്ത് വിവരിക്കുന്നത്. അസ്തിത്വവാദമെല്ലാം ഇവിടെ ആധുനികതയുമായി ചേർന്ന് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

1960കൾ മുതൽ പുതിയൊരു ഘട്ടമാരംഭിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നോവൽ സാഹിത്യചരിത്രം പറയുന്നത്. ആധുനികതയുടെ സവിശേഷതകൾ

പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന എം.ടി.യുടെ നോവലുകളെ കുറിച്ചു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "പുതിയ സാമൂഹികദർശനം, പുതിയ കാല്പനികതയുടെ ഗതിവ്യത്യാസം, ശക്തമായ അന്തർമ്മുഖത, നിസ്സംഗതയുടെ നേർത്ത അസിതരേഖകൾ, അവ്യാഖ്യേയമായ ശൂന്യതാബോധം, ആഖ്യാനത്തിൻറെ നൂതനമായ ശൈലി വിശേഷം - എന്നിങ്ങനെ ആധുനികതയുടെ മുഖ്യാംശങ്ങൾ പലതും ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതിന് എം.ടി.വാസുദേവൻനായർക്കു സാധിച്ചു (196). ഇവിടെ അറുപതുകളിൽ സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവരുന്ന ഒന്നായിട്ടാണ് ആധുനികതയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആധുനികതയെന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ അവസാനത്തോടെ കേരളത്തിലുണ്ടായ മാറ്റത്തെ കാണിക്കുന്ന ഒന്നായിട്ടാണ് ഇന്നു വിലയിരുത്തുന്നത്. ആധുനികതയെന്നത് പുതിയൊരു കാലഘട്ടമാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് കാല്പനികതാവാദം തുടങ്ങിയ നിരവധി സാഹിത്യബന്ധങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ടാകുന്നത്. ആധുനികതയുടെ സവിശേഷതകളായി പറയുന്ന ഇതെല്ലാം പിന്നീട് കെ.പി. അപ്പനെപ്പോലുള്ളവർ ആധുനികതാവാദത്തിൻറെ പ്രത്യേകതകളായും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

"ഇനിയും നമുക്ക് ശ്രദ്ധതിരിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും പുതിയ ചലനങ്ങളിലേക്കാണ്. മലയാളനോവൽസാഹിത്യത്തിലെ അത്യാധുനികതയുടെ പ്രോദ്ഘാടകൻ കാക്കനാടനാണ്." പുറം (213). ഇവിടെ 1965നു ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ശൂന്യതാവാദം, അസ്തിത്വചിന്ത, പാരമ്പര്യം, പാരമ്പര്യനിഷേധം എന്നിവയൊക്കെ ഈ പുതിയ നോവലുകളിൽ കാണാമെന്നും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആധുനികതയുടെ തികച്ചും ഭാരതീയമായ ഭാവത്തെയാണ് എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ 'മഞ്ഞിൽ' കൂടി പകർത്തുന്നതെന്ന് കെ.എം.തരകൻ പറയുന്നു. ബഷീറും പാരമ്പര്യത്തെ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലായെന്നും പറയുന്നു. "പാരമ്പര്യനിഷ്ഠമായ മൂല്യങ്ങളുടെ പരിതോവസ്ഥയ്ക്കു പകരം അയാൾ തൻറെ കഥയ്ക്കു പുതിയ പരിതോവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പരിതോവസ്ഥ ജീവിതത്തിൻറെതല്ല; സ്വയം നിർമ്മിച്ച ദർശനത്തിൻറേതാണ്. ഓരോ നോവലിനും അതിൻറേതായ ദാർശനിക പശ്ചാത്തലം നിർമ്മിച്ച് കൃതിയെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിലാണ് നോവലിസ്റ്റിൻറെ സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ വിജയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഇതത്രേ ആധുനിക സങ്കൽപം"(217) പാരമ്പര്യ നിഷേധം, പുതിയ ദാർശനികത എന്നിവയൊക്കെയാണ് ഇവിടെ ആധുനിക സങ്കല്പമായി പറയുന്നത്. ആധുനികത എന്നതിന് പകരം ഇവിടെ ആധുനികമെന്നാണ്

പറയുന്നത്. പക്ഷേ പറയുന്ന സാഹിത്യകൃതികളും കാലഘട്ടവും അറുപതുകളുടെ അവസാനവുമാണ്.

"ആധുനിക നോവൽ വിമർശനരംഗത്ത് ഏറ്റവുമധികം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണ് 'ഖസാക്കിൻറെ ഇതിഹാസം'. ഒരു കൃതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊരു വലിയ നേട്ടമാകുന്നു. ഇത്രയും വിവാദത്തിനു വക നൽകിയിട്ടുള്ള മറ്റൊരു കഥാഗ്രന്ഥമുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. തീർച്ചയായും ഇതൊരു ബഹുമുഖ നിബന്ധമാണ്. വിവിധ തലങ്ങളിൽ ഇതിനെ ആസ്വാദനാപഗ്രഥനവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. 'ഖസാക്കിൻറെ ഇതിഹാസം' ശക്തമായ ആക്ഷേപകൃതിയാണ് (irony). ഇതിൻറെ ഭാവം സന്ദിഗ്ദ്ധതയും (ambiguity) ആകുന്നു. തന്മൂലം ഇത് ആധുനികതവുമത്രേ."(235) ഖസാക്കിൻറെ ഇതിഹാസമെന്ന നോവലിനെ ആധുനികമായിട്ടാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്. ആക്ഷേപ സന്ദിഗ്ദ്ധത എന്നിവ ഇതിലുള്ളതുകൊണ്ട് ആധുനികമാകുന്നു. ആധുനികത്തിന് പുതുമ, പുതിയത് എന്നൊക്കെ ഇവിടെ അർത്ഥം കൊടുക്കാം. നോവൽ ചരിത്രത്തിൻറെ പുതിയൊരു കാലത്താണ് നമ്മൾ എത്തി നിൽക്കുന്നതെന്ന ചിന്തയാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള അദ്ധ്യായ വിഭജനം കൊണ്ടും ആധുനികം കൊണ്ടും അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ഡോ.എം. ലീലാവതിയുടെ 'മലയാള കവിതാസാഹിത്യ ചരിത്രം' (1980) എന്ന സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ 'കല്പനികതയുടെ പിൻനിലാവ്: ആധുനികത അനന്തരഗതി' എന്ന അവസാന ഭാഗം വിശകലനം ചെയ്യാം. കാല്പനികതയ്ക്കു ശേഷം വരുന്ന ഒന്നായിട്ടാണ് ഇവിടെ ആധുനികതയെ പറയുന്നത്. കാല്പനികതയ്ക്കു ശേഷം ആധുനികതാവാദ(Modernism)മാണ് സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവന്നതെന്ന് ഇന്നെല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. സത്യത്തിൽ ആധുനികത, ആധുനികതാവാദം എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഇന്നു കാണുന്ന രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത് തൊണ്ണൂറുകളിലാണ്. ആധുനികാനന്തര കാലഘട്ടമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആധുനികതയേയും ആധുനികതാവാദത്തേയും നിർവ്വചിച്ചത്. ആധുനികാന്തര കാലഘട്ടത്തിൻറെ നിർമ്മിതിയാണ് ഇന്നു കാണുന്ന ആധുനികതയും ആധുനികതാവാദമെന്നും ചുരുക്കം.

തൊണ്ണൂറുകൾക്കു മുമ്പുവരെ ആധുനികത, ആധുനികം, നവീനത, സമകാലികം എന്നീ വാക്കുകൾ വർത്തമാന കാലത്തിലെ സാഹിത്യത്തിലെയും സംസ്കാരത്തിലെയും പുതുപ്രവണതകളെയും മാറ്റങ്ങളെയും

സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവയാണ്. സച്ചിദാനന്ദൻ, നരേന്ദ്ര പ്രസാദ്, കെ.പി.അപ്പൻ, എ.എം.ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയ അക്കാലത്തെ നിരൂപകരെല്ലാം അറുപതുകൾക്കുശേഷമുള്ള സാഹിത്യഭാവുകത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ആധുനികത എന്ന വാക്കു തന്നെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെഴുതിയ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലും ആധുനികത എന്ന വാക്ക് പുതുഭാവുകത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആധുനികതാ വാദമെന്ന വാക്ക് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ലായെന്നു പറയാം.

കവിതാസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ കവി മാധവൻ അയ്യപ്പത്തിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് നോക്കുക."കവിതയിലൊരു നൂതനസരണിയുണ്ടാക്കുകയും പ്രതീക കഥാപാത്രങ്ങൾ, ഇമേജുകൾ, ഉദ്ധാരണങ്ങൾ മുതലായവയെ ധ്വനനമാധ്യമങ്ങളാക്കുന്ന സങ്കേതം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത അയ്യപ്പത്ത്, ആധുനികതയുടെ അവതാരകനെന്ന നിലയ്ക്ക് സ്മരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ, ഊന്നൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ വാസനാസമ്പന്നതയിലായിരിക്കും. (പുറം-371) കവിതയിൽ പുതിയ വഴിയും സാങ്കേതങ്ങളുമുണ്ടാക്കിയതിനാണ് അയ്യപ്പത്തിനെ ആധുനികതയുടെ അവതാരകനായി എം.ലീലാവതി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആധുനികതയെപ്പറ്റി മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ച പോലെ ഇവിടെ പുതുമ, നവീനത, മാറ്റം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലാണ് നിൽക്കുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം ഇത്തരത്തിലുള്ള ധാരണകളെ ചോദ്യം ചെയ്ത് പുതുക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട അറിവുകളെ പുനഃപരിശോധിച്ച് യുക്തിസഹവും കാലാനുസൃതവുമായ തിരുത്തലുകളിലൂടെ സാഹിത്യ ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം മുന്നോട്ടുപോകുന്നു.

അയ്യപ്പപണിക്കരെ കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "സമൂഹജീവിതത്തിൽ വന്നുചേർന്ന സ്ഥിതി വിപര്യയങ്ങൾക്കൊത്ത് വ്യക്തിത്വത്തിൽ വന്നു ചേർന്ന പരിണാമം മണ്ണെട്ടികളെ ഭേദിക്കാനും സമൂഹത്തോടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത രൂക്ഷമായ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ ചീറിക്കുതിച്ചൊഴുകാനും ഇടയാക്കി. അതിനുമുമ്പ് മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ ഭാവങ്ങളായ വിശ്വാസരാഹിത്യം, സംശയഗ്രസ്തത, സർവ്വ നാശാവബോധം, മൃത്യുവാഞ്ച, സർവനാശാവബോധത്തിനു വിരുദ്ധമായ പൂർണതാതൃഷ്ണ, ഇദന്താന്വേഷണം മുതലായവയെല്ലാം വളർന്ന് ഒഴുകി പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതാസങ്കല്പത്തെ മുക്കിയിട്ടു. അതിവർഷത്തിൽ മുങ്ങിയ വയൽ പോലെയായി സ്ഥിതി. (പിന്നീട് സ്ഥിതിവിപര്യായങ്ങളുടെ ഊഷ്മളതയാണ് അവയെ

വറ്റിച്ച സമൂഹത്തോടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയ്ക്ക് ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ നാമ്പു നീളുവാനിടവരുത്തിയത്) മോഡേണിസ്റ്റ് ഭാവുകതയ്ക്കനുസരിച്ചുള്ള ധ്വനനശൈലിയുടെ സവിശേഷതകൾ കാവ്യഭാഷയിൽ കലർന്നു കാവ്യഭാഷയിലും കാവ്യ രൂപത്തിലും പ്രകടമായിക്കണ്ട മാറ്റം നീക്കുപോക്കില്ലാതെ ഭാവുകത്വത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു വെന്നർത്ഥം." (പുറം - 372) മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ ഭാവങ്ങളായി ഇതിൽ പറയുന്നവ പിന്നീട് ആധുനികതാവാദ എഴുത്തുകളിലെ വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതകളായി മാറി. ആധുനികത, ആധുനികർ എന്നിവരെയെല്ലാം ഇവിടെ വിവരിക്കുമ്പോൾ, വർത്തമാനകാലത്ത് ഇതെല്ലാം ആധുനികതാവാദവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നാം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ആധുനികതയും ആധുനികരുമെല്ലാം നാം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ അവസാന കാലത്ത് തുടങ്ങുന്ന ഒന്നായി ഇന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു.

എൻ.എൻ.കക്കാടിനെ 'ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിൻറെ കരുത്ത് ഇത്രയേറെ ഉൾക്കൊണ്ട മറ്റൊരാധുനിക കവിയില്ല' എന്നും കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണനെ കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ 'ആധുനികതയുടെ പ്രധാന ഭാവങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെയുണ്ട്, എന്നാൽ ഒന്നും തന്നെ വിദേശത്തുനിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്തതല്ല' എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ആധുനികത പാരമ്പര്യത്തിൻറെ കരുത്തോടുകൂടി വരുന്നതാണെന്നും ഇവിടെ തന്നെയാണുള്ളതെന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആധുനികതയുടെ വൈവിധ്യങ്ങൾ ഡോ.എം.ലീലാവതി ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയാണ് വിവരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയെല്ലാം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. കലയിലേയും സാഹിത്യത്തിലേയും പുതുപ്രവണതകൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ആധുനികത ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മോഡോ എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് മോഡേണിസം എന്ന പദമുണ്ടാകുന്നത്. സമകാലികം എന്ന അർത്ഥമാണ് അതിനുണ്ടായിരുന്നത്. എഴുപതുകൾക്കു ശേഷം പ്രാചീനം/ആധുനികം എന്ന വിരുദ്ധ ദ്വന്ദ്വങ്ങളിലേക്ക് ആധുനികത മാറുകയും ഭാവിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവെ ഭാവന ചെയ്യുന്നത് ശുഭോദർക്കമുള്ളതും പുരോഗമനപരവുമാണെന്നാണ്. ഏതൊരു ചരിത്രവും വർത്തമാനത്തെ മഹത്വവൽക്കരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. ഈ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥവും ഇതു തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഭൂതകാലത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണ് വർത്തമാനകാലമെന്ന നിലയിലാണ് ഈ സാഹിത്യചരിത്രകൃതിയും മുന്നോട്ടു പോകുന്നത്. കവിതാ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ആധുനികത എന്നു

പറയുന്നതിനെ ഇന്ന് നാം ആധുനികതവാദമായി തിരിച്ചറിയുന്നു. വർത്തമാനകാല ജ്ഞാനപരിസരമാണ് ഇത്തരമൊരു തിരിവ് കൊണ്ടുവരുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ ഇത്തരത്തിലുള്ള സങ്കല്പനങ്ങളുള്ള പ്രശ്നവൽകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ കൂടിയാണ്.

ആധുനികതാവാദം എന്ന സങ്കല്പനത്തെ ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നതാണ് ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്തത്. ഓരോ സാഹിത്യ ചരിത്രവും വർത്തമാനത്തിൻറെ സങ്കല്പനങ്ങളുടേയും ചരിത്രമാണ്. ആ സങ്കല്പനങ്ങളുടെ സമകാലിക കാഴ്ചപ്പാടുകളെയാണ് ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്തത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അച്യുതൻ.എം., 1994, ചെറുകഥ - ഇന്നലെ, ഇന്ന്, നാഷ്ണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം, സാഹിത്യ പ്രവർത്തന സഹകരണ സംഘം
2. ഡോ. തരകൻ.കെ.എം, 2005, മലയാള നോവൽ സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ
3. മേരി റീമ, 2015, സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും സ്ത്രീകളും- സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും, കേരള ബുക്ക് ട്രസ്റ്റ്, കോഴിക്കോട്.
4. പി.പി.രവീന്ദ്രൻ, 2017, ആധുനികത, ഭൂമി മലയാളം, താക്കോൽ വാക്കുകൾ (എഡി. അജു.കെ.നാരായണൻ) ആലുവ യു സി കോളേജ്, പുറം - 25
5. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, 2015, പൂത പ്രബന്ധം, ഇൻറർസെറ്റ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.
6. രഘുനാഥൻ.ആർ, 1994, സാഹിത്യചരിത്രരചനാ സാമഗ്രികൾ, പി.കെ.പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് (സമ്പാദകർ), 1994, മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ, നാഷ്ണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
7. ഡോ.ലീലാവതി.എം., 2002, മലയാള കവിതാസാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
8. ഡോ. സ്കറിയ സക്കറിയ, 2015 സെപ്തം- ഡിസംബർ, സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം, മലയാളം റിസേർച്ച് ജേണൽ - സാഹിത്യ ചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം-1, എഡി. ഡോ.പി.എസ്.രാധാകൃഷ്ണൻ, ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്‌ലി ഫൗണ്ടേഷൻ, കോട്ടയം, പുറം - 2803

rajeshmr6@gamail.com